

Verbonden in gebed Fraterniteit Tiberiade

Beste biddende vrienden,

Vrede en vreugde!

Het lijkt erop dat de periode van inperking op haar einde loopt. Ik weet dat deze quarantaine voor sommigen erg moeilijk was. Maar het is ook zo dat dit uitzonderlijk moment ons de kans bood om bepaalde gewoonten te veranderen. Het zou spijtig zijn

om nu het dagelijkse leven weer op te pakken, om aan 200 km/uur te leven zoals voorheen, zonder de balans op te maken van de ervaringen die ons hebben verrijkt.

Wij hebben in de gemeenschap geprobeerd er een tijd van eenvoud en broederlijke vreugde van te maken, en de tijd voor alles te nemen. Ons dagelijks leven was heel eenvoudig. Een paar weken geleden vertelde broeder Benoît-Joseph mij een kleine anekdote. Ik vind ze erg mooi en leerzaam. Terwijl hij buiten – naast de kapel – een beetje kora speelde begon de wind te waaien en deze streefde over de snaren van het instrument. Plotseling klonken er mysterieuze klanken uit de kora.

Broeder Benoît-Joseph en broeder Séraphim bij het ontbenen van het vlees

mens. De snaren van ons hart, de snaren van vreugde, vriendelijkheid, goedheid, geduld,... beginnen onophoudelijk op harmonieuze wijze te trillen.

Toen hij mij dit vertelde, dacht ik spontaan aan de bijnaam die men aan de heilige Efreem geeft: “De harp van de Heilige Geest”. Misschien is het een bijnaam die wij allemaal moeten krijgen. Wanneer de Heilige Geest fijngevoelig op het menselijk hart komt blazen, horen wij een mooie innerlijke symfonie en openbaart zich het mooiste in de

Ik zou jullie een paar eenvoudige woorden willen meegeven waarmee de Heilige Geest de kans krijgt om op de harp van ons leven te blazen en om het beste in ons te laten vibreren. Het zijn woorden die ons

in een staat van beschikbaarheid brengen. Ik geef ze om erover na te denken en om deze zomer nog intenser te beleven.

Hier en nu

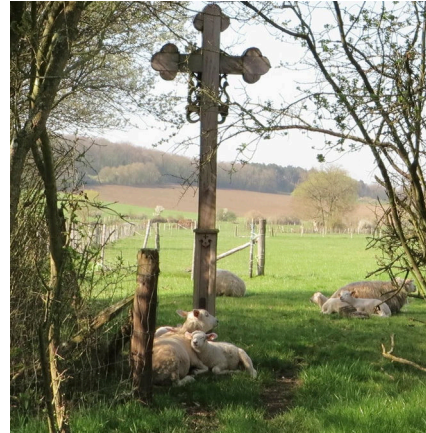
De Heer is aanwezig in het “hier en nu” van ons leven. Wij zouden ook over “het heden” van God kunnen spreken. Wij zitten zo vaak vast in het verleden of vluchten naar de toekomst. Maar God laat zich vinden in het “nu” van ons leven.

Ik denk aan broeder Laurentius van de Verrijzenis die zei: “Het is niet altijd nodig om in de Kerk te zijn om bij God te zijn: wij kunnen van ons hart een plaats van aanbeding maken waarin wij ons bij tijd en wijl terugtrekken om zachtjes, nederig en liefdevol met hem te spreken.”

“Het is niet nodig om grote dingen te doen: ik draai mijn kleine omelet om in de pan voor de liefde van God; als zij klaar is, als ik niets meer te doen heb, kniel ik neer op de grond en aanbid mijn God van wie ik de genade kreeg dit te mogen doen, nadien sta ik op, zo gelukkig als een koning.”

O!

“Ik dank U, Vader, Heer van hemel en aarde, ik loof U omdat Gij dit verborgen hebt voor wijzen en verstandigen en het aan de kleinen hebt geopenbaard.” (Mat 11, 25) Verwondering is een kunst. Het is geen gelukzalig, dromerig of onrealistisch optimisme. De verwondering is onvermoeibaar kijken naar dingen en mensen met een altijd nieuw hart, zij aanvaardt het leven als een geschenk. Het is een kunst die wij kunnen leren. Wij moeten een geest ontwikkelen van wijsheid

Schape aan de voet van het kruis

en inzicht om het slechte te kunnen onderscheiden. Het is fundamenteel om onze ogen en onze harten te openen voor het lijden van de anderen, om te leren mee-lijden. Maar het is ook belangrijk om erover te waken dat wij dit mooie vermogen van de verwondering – eigen aan de kleinen waarvan Jezus spreekt – niet te laten uitdrogen. Wanhoop en ironie zijn de slechtste zaken die ons kunnen overkomen. De verwondering is een ervaring van onszelf minder in het centrum te plaatsen. In hedendaagse taal: “de lofzang is een anti-selfie” (Michel Sauquet).

Broeder Bart tijdens een maaltijd met de gemeenschap in de natuur

Geweldig!

“[...] Want waar het hart van vol is, daar loopt de mond van over.” (Mat 12, 34) Een be-moedigend woord kan wonderen doen. Aanmoedigen is moed inspire-ren. In zo’n sfeer stimuleren we elkaar om het beste van onszelf te ge-ven. Anderzijds hebben negatieve opmerkingen het tegenovergestelde effect.

Wij maken allemaal grote momenten van beproevingen en moei-lijkheden door, en soms bevinden wij ons aan de rand van de wanhoop. Er is vaak maar één woord voor nodig, één gebaar van aanmoediging en wij zijn klaar om de strijd te hervatten.

“God, de Heer gaf mij een vaardige tong van een volgeling, waar-mee ik de moedeloze kan opbeuren. Elke ochtend wekt hij mijn oor, zo-dat het toegerust is om aandachtig te luisteren.” (Jes 50, 4)

De harp van de Heilige Geest

Er zijn verschillende artistieke voorstellingen van koning David die op de lier speelt of ze stemt. Het eerste boek van Samuël laat ons zien dat David dit instrument op een voortreffelijke manier behandelde (1 Sam 16, 23). Het is het meest genoemde muziekinstrument in de psalmen. De lier wordt *kinnor* genoemd in het Hebreeuws. Hij gaf ook zijn naam aan het Meer Kinnereth (het Meer van Galilea), dat de vorm heeft van een lier. Wat betreft de harp: in de Bijbel is er sprake van een twaalfsnarige harp en een andere met tien snaren. Zij wordt minder gebruikt op populaire festivals omdat het een zekere adellijke uitstraling heeft.

Moge deze vakantietijd een tijd zijn om onze harpen af te stemmen op een elan van onophoudelijke diepe verzoening. Moge de Heilige Geest op ieders harp blazen om te onthullen wat het mooiste, meest nobele is. Wees aandachtig voor de verborgen schatten in ieder. Moge de Heilige Geest jullie te allen tijde met verwondering en moed inspireren.

Een hele mooie zomer toegewenst!

Br. Bart

Een zangrepetitie bij de broeders

“LEER VAN MIJ, WANT IK BEN ZACHT EN NEDERIG VAN HART.”

“Eindelijk is het voorbij!”: de kreet uit het hart, aan het einde van de examens. Het normale leven herneemt, dat mag je wel zeggen! Ja, ja, in Tiberiade hebben wij ook examens en enkele broeders en zusters zijn erg verbonden met alle studenten in nood!

In de vorming van jonge broeders en zusters is er een cyclus van vier jaar genaamd “de school van het hart”. Tijdens sessies die drie à vier keer per jaar plaatsvinden, worden wij uitgenodigd om ons geloof te verdiepen en om ons mens-zijn en de wereld waarin wij leven beter te leren begrijpen. Het is fascinerend om nieuwe dingen te leren, om mensen van buitenaf te ontmoeten die de vruchten van hun ervaring met ons delen. Dit leidt tot mooie gedachtewisselingen die mij zeker zoveel hebben geleerd als de cursussen

Zuster Colombe tijdens een weg van het licht bij de zusters

zelf. Voor mij is het een goed teken dat ik de sessies verlaat met meer vragen dan antwoorden! Het is geweldig als de leraar het verlangen opwekt om te zoeken en te begrijpen.

Dit jaar hadden wij in mei twee blokweken om ons voor te bereiden op onze examens. Met zuster Colombe hebben wij ons in “quarantaine” gezet in het onthaalgebouw bij ons thuis in Pondrôme. Wij hebben een gang omgebouwd met alles wat je nodig hebt om gemotiveerd te blijven: veel boeken, aantekeningen van tijdens de cursussen, koffie,

Broeder François met een pasgeboren lam

thee en veel water, evenals goede kleine (zoete) dingen om de moraal hoog te houden. Het was een grote vreugde om per twee te kunnen studeren, om onze vragen en onze opzoekingen te delen en elkaar aan te aanmoedigen of om eens goed te kunnen lachen! Gemeenschap geeft kracht!

Tijdens de voorbereiding op het examen werd ik geraakt door het thema van de gehoorzaamheid, één van de drie geloften die wij afleggen en die geworteld zijn in het leven van Christus. Zijn beschikbaarheid voor de Vader is de bron van zijn vrijheid.

Op elk moment van zijn leven leeft Jezus, ontvanke-lijk voor de wil van de Vader, als een Zoon. Het roept ook mij op om in mijn dagelijks leven te proberen alles te beleven als een dochter van de Vader, in deze geest van beschikbaarheid en openheid: om de Vader te ontvangen en om mij te ontvangen als zijn geliefde kind.

Naast het urenlange luisteren in de klas draagt ook het hele broederlijke leven bij aan onze vorming: maaltijden, wandelingen, volleybalwedstrijden, naar het geburl van herten gaan luisteren of Belgische specialiteiten proeven. Er is maar weinig nodig om gelukkig te zijn en je te verheugen! Om dit jaar af te sluiten, beleefden wij een zeer rijk moment van uitwisseling. Een paar dagen na de examens kwamen wij bijeen en presenteerde iedereen een kunstwerk gerelateerd aan één van de cursussen van dit jaar. Wat een creativiteit bracht

Het begin van de paaswake bij de broeders

dat met zich mee! Raad eens welk verband er is tussen een driehoek en christologie of hoe een steen ons over de mens kan vertellen... Achter elke presentatie kon ik iets unieks van mijn broeder of mijn zuster waarnemen, proeven wat in zijn/haar hart brandt. Misschien is het dat waar de school van het hart ons toe roept: ons laten raken en onderrichten door de ander. Deze vorming duurt niet alleen vier jaar, maar ons hele leven...

Zuster Ieva Marie

ENKELE MOOIE ONTMOETINGEN

Ik wil hier enkele belevenissen met jullie delen, vooral vanuit de gezinnen.

De kleine Alexis

Een paar maanden geleden gaf ik Anne, de vrouw van Pierre-Louis, de ziekenzalving, omdat het kind dat zij droeg een ernstige hartafwijking had. Zusje Clémence en haar broer Martin luisterden en leg-

den teder hun hoofd op de buik van de mama. Tijdens de zalving werd het paar omringd door een menigte verenigd in gebed.

Twee dagen na zijn geboorte werd de kleine Alexis gedoopt. De dag na de doop werd de baby ruim twaalf uur geopereerd door een groot team van artsen. De operatie was succesvol, maar de nacht erna kreeg hij een hartaanval. Hij werd gereanimeerd, maar het hart kon enkel nog kunstmatig kloppen. De apparaten moesten losgekoppeld worden. De ouders konden hem in hun armen houden. Tijdens de negen dagen van zijn leven had hun kleintje zoveel gebed, tederheid, affectie van zijn moeder en zijn vader gekregen.

Op 11 mei werd deze kleine Alexis hier begraven in Tiberiade in de *Clairière de la Résurrection* (dat is de naam die ik aan de begraafplaats van de Fraterniteit heb gegeven). Het is een “uitzonderlijke uitzondering” en het was een kleine troost voor het gezin dat ik hen – samen met anderen – heb kunnen bijstaan. Ik heb

nog nooit zo'n serene begrafenis meegemaakt. Ik had de genade om de put te graven, een heel diepe put. Het gaf mij blaren op mijn handen; een enorme wortel moest met een zaag worden afgezaagd. Ik bewaarde deze wortel en bood hem aan de ouders aan, en vertelde hun hoeveel wortels dit lijden hier op aarde en in de hemel had voorgebracht.

Toen zij aankwamen droeg de vader de witte kist, omringd door zijn vrouw en kinderen. Wij baden eerst aan de rand van de bron om eraan te herinneren dat Alexis een kind van God was. Ik kon de menig-

te overvloedig zegenen zoals op een paasdag. De bron was glashelder, pas schoongemaakt. Daarna gingen wij naar de Maagd Maria om kracht en moed te krijgen van de Moeder van God. Dat zij troosteres mag zijn, zij die aan de voet van het kruis stond. Dan zijn wij terug gegaan naar het bosje. De papa liet de kleine Alexis in de put zakken. Na dit graf te hebben gezegend, sloot de hele familie het grafje; niet alleen met een symbolische schep aarde, maar er werden verschillende kruiwagens aarde aangebracht. De papa vroeg aan Martin en Clémence dat zij afscheid zouden nemen van hun broertje. De kinderen maakten een teken met de hand. Daarna plaatste de papa – met de hulp van Martin die de boor vasthield – een mooi kruis met een anker uit ijzer erop terwijl de mama doorlevende bloemen op het grafje plantte.

Na gebeden te hebben namen de ouders van Anne en Pierre een vieruurtje met de peter en de meter op een grote steen tegenover de bron. Alexis' peter, Romain, een wijnmaker in België, kwam met Belgische champagne uit Luik. Het was prachtig om met hen een zo'n pijnlijke gebeurtenis, vol sereniteit en geloof in Jezus en in zijn ongelooflijke geschenk van eeuwig leven te mogen beleven.

Alexis rust bij de ingang van de *Clairière de la Résurrection* als een kleine engel die waakt over degenen die tot hem willen bidden. Hij is een onschuldige heilige. Hij ontving niets dan liefde, hij werd overladen met kussen en liefkozingen. Dit kleintje werd volledig overgelaten aan God en zijn ouders en aan de in handen van artsen. Net als Christus proberen wij leven te geven, te redden. Christus redde hem, Alexis is in zijn Koninkrijk; het is aan ons om op hem te gelijken. Laten we bidden voor de familie van Pierre-Louis en Anne.

Fina en Pierre

Een paar dagen geleden ontmoette ik een koppel, Fina en Pierre, een beetje jonger dan ik, met vijf kinderen. Zij vertrouwden ze elk aan

Maria en Jozef toe, dat wil zeggen aan de Heilige Familie. Ik deel hier enkele van hun overwegingen.

Fina en Pierre met hun schoondochter

een klein heiligdom gebouwd op een goed zichtbare plaats, vlakbij de eetkamer. Het doel was vooral om geloof in Jezus over te brengen aan elk van onze kinderen. Het was een constante opdracht sinds zij klein waren, maar elk jaar tijdens de vakantie beleven wij een pelgrimstocht om de schoonheid van Christus te ontdekken. Zij konden ook nieuwe gemeenschappen en gebedsgroepen voor jongeren ontdekken. Elke dag baden wij vurig en geduldig voor hen, omdat het ook jongeren van hun tijd zijn.”

Fina, de vrouw van Pierre, vertelt mij hoeveel vreugde het gaf om te zien dat al haar kinderen een gelovige verloofde had gekregen. Zij ontvingen allemaal iemand die ze naar Jezus toe trok.

Zij hebben Maria ook in hun huis gezet. Het is natuurlijk niet allemaal zo eenvoudig, maar zij zetten alles in op deze hoop. En zij weten dat er zoveel vrome ouders zijn die dit niet konden krijgen, maar dat de ouders zich niet laten ontmoedigen: geduld en doorzettingsvermogen in hun geloof worden diep in het hart van hun kinderen gezaaid, en

“Eerst en vooral baden wij vóór het huwelijk tot de Heer om de man en vrouw te mogen ontmoeten die bij ons pasten. En wij hebben elkaar op een mooie voorzienige manier ontmoet.

“Na ons huwelijk hebben wij ons huis onder de bescherming van Maria, de Moeder van God, geplaatst, en in het huis hebben wij

door de genade kan een gebeurtenis een paar jaar later het geloof in Jezus doen ontkiemen. Vertrouwen!

Broeder Marc

DE DIENST VAN HET ECONOMAAT

“ Zij kunnen alles in hun berekeningen brengen behalve de genade, en daarom zijn hun berekeningen tevergeefs”¹. Deze zin van Christian Bobin sprak sterk tot mij tijdens de eerste maanden toen ik de dienst van het economaat ontdekte. Nadat ik, een beetje onverwachts, broeder Emmanuel heb moeten vervangen, kon ik van dag tot dag de waarde van deze zin beter ontdekken. Ik had de gelegenheid om bij het begin van deze dienst gecoacht te worden door broeder Emmanuel. Dit was belangrijk voor mij, omdat ik nooit echt in dit domein heb gewerkt.

Een broeder van Tiberiade zijn en het grootste deel van zijn tijd aan een computer werken om de administratieve en economische aspecten van de gemeenschap te beheren heeft toch wel iets paradoxaals. Maar ik ontdek elke dag meer en meer hoe belangrijk dit is. Het economaat maakt deel uit van het hele leven van de fraterniteit.

Het gaat over de broeders die op de boerderij werken, in de tuin, in de keuken. Er zijn dagen dat de broeders regelmatig op de deur van mijn kantoor komen kloppen: omdat er

---

1 Christian BOBIN, *Ressusciter*, p. 33

een probleem is met de tuinpomp, om te weten hoe een visum aan te vragen, met vragen over de mutualiteit... Beetje bij beetje ontdek ik hoe ons leven in het hart van onze wereld is. En dat wij, zoals iedereen, ook onze belastingaangifte moeten indienen (ook al is die van ons vrij eenvoudig in te vullen: meestal volstaat het om overal nullen te plaatsen).

De Heilige Petrus nodigt christenen uit om “de gaven die hij gekregen heeft te gebruiken om elkaar te dienen.” (1 Petr 4, 10). Ik ontdek deze genade ook van dag tot dag. In Tiberiade wonen is iets als een permanent wonder beleven! Niet zozeer omdat de Heer ons onmiddellijk tegemoet komt en dat het geld uit de lucht valt... En toch, doorheen de goedheid van zovelen die ons helpen – soms zelfs op heel kleine wijze – zie ik echt dit wonder van de goedheid van God in mensen geopenbaard. Ik hou echt van de volgende kleine anekdote die broeder Marc mij heeft verteld. Op een dag stelde zijn vader hem de vraag: “Hoe kun jij zo leven vanuit de Voorzienigheid”? En hij zei: “Ik ben de vader van acht kinderen, ik help veel mensen uit mijn buurt, hoe komt het dan de Heer mij geen geld toestopt?” Broeder Marc wist eerst niet echt wat hij moest antwoorden... want er zat veel waarheid in wat zijn vader zei. Vervolgens zei hij: “Papa, laat mij eens kijken in je portefeuille”. Zijn vader gaf hem zijn portefeuille. Broeder Marc opende hem en liet hem kijken: “Papa, hoe wil je dat de Heer er iets instopt als hij al vol is?” Ik merk dat het deze ontvankelijkheid is die wij willen beleven in Tiberiade. Het is een levenskeuze die

De heilige Jozef, patroon van het economaat

Zicht op de St. Franciscushoeve te Pondrôme, het huis van de zusters

niet bij iedereen past. Voor ons is het een kwestie van het behouden van deze grote rijkdom die ons in staat stelt te zeggen dat werkelijk alles wordt ontvangen omdat alles aan ons wordt gegeven, ook al gaat het doorheen het werk van onze handen. In die zin moeten wij goede beheerders zijn van de genade die ons is gegeven. Ontvangen en geven is een beetje als ademen voor God!

Broeder Joachim

**Zondag 4 oktober om 11 uur:
Broeder Simon en broeder Roger
zullen hun eeuwige geloften afleggen
tijdens de Eucharistieviering
voorgegaan door
Mgr Pierre Warin,
bisschop van Namen.**

KALENDER VAN DE GEMEENSCHAP

JULI

- Di 30/06 – 05/07 SDJ-week in Lavaux-Ste-Anne (I)
Wo 1 – Ma 6 Kamp voor de kinderen van de Oogst bij de Molen (I)
Vr 3 – Vr 10 Kamp van de Evangeliezaaiers in Pondrôme
Di 7 – Za 11 Kamp van de Kinderen van de Oogst bij de Molen (II)
Di 14 – Zo 19 SDJ-week in Lavaux-Ste-Anne (II)
Di 21 – Zo 26 Kamp van profetische gezinnen op drie verschillende plaatsen (Lavaux – Pondrôme – Neuville)

AUGUSTUS

- Ma 4 – Zo 9 SDJ-week in Pondrôme (III)
Za 15 – Za 29 Blokperiode in Tiberiade voor studenten
Vr 21 – Zo 23 Weekend *Israëlische dansen* in Pondrôme
Vr 21 – Zo 23 Weekend *Kunst en gebed* in Neuville
Di 25 – Zo 30 Kamp-onderscheidingsretraite voor jongeren van 18 tot 30 jaar: "Bouw je leven op met Christus"

SEPTEMBER – NAZARETH-MAAND

- Za 5 - Zo 6 25-jarig jubileum van de zusters
Zo 13 - Zo 20 Retraite van de gemeenschap

**Welkom in de Eucharistieviering van dankzegging
voor het 25-jarig jubileum van de zusters!
Deze zal plaatsvinden in Pondrôme,
op zondag 6 september om 11 uur,
gevolgd door een gedeelde picknick
en vespers om 16 uur
(indien de sanitaire toestand het toelaat).**

GEBEDSINTENTIES

1. Dank u Heer, voor de mogelijkheid om weer mensen te mogen verwelkomen tijdens de liturgie en de kampen. Wij vertrouwen diegenen aan U toe die met ons aan een kamp zullen deelnemen: de Kinderen van de Oogst, de Evangeliezaaiers, de San-Damiano-jongeren, de Profetische Gezinnen... Moge deze zomertijd voor ieder een tijd van genade zijn, een tijd van vernieuwing en verdieping in het geloof.
2. Heer, wij danken u voor elk van de jongeren die dit jaar het Johannes-de-Doperjaar hebben beleefd in de gemeenschap: Matthieu, Jean-Michel, Hani, Viktorija, Mia en Thérèse. Wij vertrouwen u hun weg met u en hun toekomstplannen aan U toe.
3. Heer, wij bidden voor François en Marie-Charlotte en hun drie kinderen Maximilien, Brioux en Gauthier, die een Nazarethjaar komen beleven in Neuville. Zij hebben hun comfortabele huis verlaten om gedurende een jaar een eenvoudig leven te leiden en om nog dieper geworteld te worden in Christus. Heer, wij vertrouwen ze aan u toe. Dat wij hen goed mogen begeleiden.
4. Voor elk van onze broeders en zusters in Tiberiade, dat wij bij onze navolging van Christus diep geworteld zouden zijn in trouw, dat wij ijverig kunnen zijn in gebed, in het breken van het brood, in broederlijke gemeenschap, in de leer van de apostelen en in de missie. De wereld heeft dorst naar Christus, zij dorst naar hoop en licht. Dat wij deze apostelen van hoop en licht mogen zijn.